

Drugo jutro se Vladimir zgodaj zbudi, gre k oknu, in vzdigne — kakor vsak dan — zagrinjalo.

Vse belo!

Kdo opiši njegovo veselje! Vsi so morali iz postelj: starši in bratje in sestre. Vsi so morali gledat prvi sneg in vsem je obljubil Vladimir, da jih vzame izza sani. A za toliko množico ljudi so postale njegove sani premajhne.

Kaj stori Vladimir?

Gre k mizarju, da mu naredi nove sani. In ko so bile gotove, je Vladimir lepo prosil očeta, naj jih plača iz svojega. Če pa noče plačati iz svojega, naj vzame denar iz njegove hranilnice, saj jih Vladimir rad plača sam, da jih le ima.

No, z očetom sta se izlepa pobotala, ker mu je obljubil sin, da s pridnostjo poplača njegovo dobroto. Očetu pa je bilo dovolj plačila, ko je gledal izza gorke peči, kako neskončno radost uživajo otroci zunaj na zasneženem klancu, ter se spominjal časov, ko je bil sam tako srečen.

Siromački.

*Sneg pokriva polje,
sneg pokriva gričke,
in v dežele južne
mraz pregnal je ptičke.
Slavec poje daleč
ob obali morski,
krokar pa in vrabček
in škrjanec gorski
so pri nas ostali.
Grdo krokar kraka:
„Kie dobim naj jesti,
ko je zima taka?“*

*In predrzni vrabček
trese se od glada:
„Težko je živeti,
ko želodček strada!“
In škrjanec gorski
resno s čopkom miga:
„Iščem, iščem zrnca,
ali kaj, ko ni ga!
Slab čas se začel je,
slab čas za nas ptičke:
sneg pokriva polje,
sneg pokriva gričke.“*

Pavel Golob.

